

HARİKA BİR AİLE-2

Mehmet BOZOĞLAN

Öğleden sonra konteyner kent etkinliklerimize devam ettik. Origami etkinliğinde çocuklar ilk kez bir turna kuşu yaptı ve bu kuşun acıklı hikayesini dinledi. Henüz okula başlamayan Ebrar “Şebnem hanımın yardımıyla çok iyi kanat çırpın bir turna kuşu yaptı ve yaptığı turna kuşunun kanatlarını çırpımayaya doyamıyordu. Yine koridor deneylerimin birinde renk isimlerinin yazılı olduğu ve yazılana göre değil rengine göre okuma çalışmasında herkes gelip zorlanırken Ebrar bu renkleri en hızlı şekilde okuyan olarak kocaman bir alkış aldı gruptan. Ebrar’ın annesi, teyzesi ve 3 aylık küçük kardeşi de etkinliği izlemeye gelmişti ve bu projenin farklı taraflarından biri belki ilk kez bu kadar çok velinin etkinliklerimizi izlemeye gelmesiydi. Etkinlik sonraları veliler defalarca teşekkür etmişti. Akşama doğru hava henüz kararmadan dış deneyleri Amfi Tiyatro alanında gerçekleştirdik. Küçükten büyüğe izlemeye gelen herkes yoğun ilgi göstermişti deneylere.

Yaratıcı drama etkinliğinde tanışmayla başladık. İsmimizin baş harfi ile ve kendimize uygun bulduğumuz bir sıfat ile adımızı söylerken 5 yaşındaki Kaan’a gelmişti sıra ve Kaan kendine “Keşfe Çıkan Kaan” nitelemesini yapmıştı. “Lider Kim” oyununda dışarı bir ebe çıkıyordu ve bizler aramızda bir lider belirliyorduk. İçimizdeki lider hareketleri başlatacak ve bizler de liderin yaptığı hareketleri tekrar edecektik ve lider hareketleri her an değiştirecekti. Ebe de gruba yüzünü dönüp liderin kim olduğunu bulmaya çalışacaktı. Her çocuk lider olduğunda başlattığı hareketleri izlemek ve devamını ebeden gizlemeye çalışarak hareketleri değiştirmeye çalışıyordu. Yaşadıkları heyecan yüzlerinden okunuyordu. Kimi dikkatliydi ve hemen liderin kim olduğunu bulabiliyordu. Kimi hemen bulmak için rastgele seçerek hemen bulmaya çalışıyordu. “Meslek Bul ve Canlandır” kısmında birbirinden farklı meslekleri sadece hareketlerle tanıtmaları ve grubun bu meslekleri bulmaya çalışması değişik meslekleri öğrenmeleri açısından meraklandırmıştı hepsini.

“Top Saklama” oyununda top düz bir sıraya dizilmiş ve ellerini arkaya kavuşturmuş grubun sol tarafında dolaşmasına rağmen sanki sağ tarafındaymış gibi ebenin dikkatini dağıtmaları ve oyunu dikkatli oynamaları gözümüzden kaçmamıştı. Özellikle grubun sağ tarafındaki çocuklar bu taktiği çok uygulayıp ebenin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu Oyunlar arası geçişlerde alıştıkları oyunları bırakmamak için “Ne olur devam edelim” deyişlerini kolay kolay unutmayacağım. Çocuklar gün geçtikçe bize daha çok alışıyor tabi biz de onlara. Sınıf seviyelerine göre etkinlikler ayarlamamıza rağmen bazı çocuklar küçük kardeşleri ile etkinliklere girmek istiyor ve hiç sıkılmadan uzun süre dinlemek istiyordu.

Elektrik Atölyesinde çocuklar basit bir devre yapmaya çalışıyorlardı ellerindeki malzemelerle. Işık ve siren ortaya çıktığında yüzlerindeki tebessüm görülmeye değerdi. Nişasta etkinliği eğlendikleri ve hiç bırakmak istemedikleri bir başka eğlenceli bir etkinlikti. Nur ve Aylin oynamaya doyamamıştı ki bu etkinliği bitirip diğer etkinliklerimiz devam ederken yanıma gelip “Mehmet abi biraz daha nişasta ile oynayabilir miyiz?” demişlerdi. Hamuru tekrar yoğurup dışarı çıkardım nişasta leğenini ve hep birlikte bu leğene ellerimizi batırıp nişasta ile oynamaya devam ettik. Herkes eline alabildiği kadar nişasta alıyor ve leğenden çıkardıktan sonra rüzgarın etkisiyle nişasta bazen giysilerimize, saçımıza, başımıza geliyordu. Çocuklar çok eğleniyordu.

İmalat Atölyesinde çocuklar tahta parçalarından küçük topaclar yapıyor ve bu yaptıkları minik topacları istedikleri renge boyuyordu. Bu atölyeye 2 makinemiz olduğu için az öğrenci almamıza rağmen herkes sırasını büyük bir sabırla bekliyordu ve bizler onları çağıracağımızı söylememize rağmen bazen sırasının kendisine gelip gelmediğini sormak isteyen çocuklar oluyordu.

Kağıt Olimpiyatları yarışmasını çoktandır projelere katılmadığım için yapmamıştım. Şimdi tam zamanıydı. Yarışmanın nasıl olacağı ile ilgili kısa bir bilgi verdikten sonra sınıfı 4'erli gruplara ayırdık. Çocuklar birer bant, makas ve yapıştırıcı dağıttık ve bu malzemeler ile her aşamada bir kağıt kullanarak kule, paraşüt, gemi ve uçak yapacaklardı zamana karşı. Yarışma sırasında diğer sınıfta da etkinlik olduğu için tek kalmıştım ve yardıma ihtiyacım vardı. Tam bu sırada ekipte yer almamasına rağmen Hatay' ı ziyarete gelen eski gönüllülerimizden Seda girdi bir anda sınıfa. Uzun zamandır görmediğimiz bir arkadaşımız etkinlikleri yaptığımız yeri öğrenip bizleri görmeye geldiği için çok mutlu olmuştuk elbette. Hemen yardım etti sağ olsun ve enerjisiyle etkinliklerimize büyük renk kattı. Bir

başka yarışmada da çocuklar 4'erli gruplara ayrıldı. Kalın bir mukavvanın 4 farklı köşesinden bağladığımız ipleri tutarak mukavvanın ortasında birbirine yakın duran eşit mesafedeki deliklerden mukavvanın tam ortasına bıraktığımız topları geçirmeye çalıştıkları bu oyunda da zaman karşı yarışıp kısa sürede oyunu tamamlama telaşları görülmeye değerdi. Çocuklar bu yarışmalarda çok eğlenmişti gerçekten.

Projenin sonuna yaklaşırken Tuğçe sabah erkenden yanımıza gelip biz gönüllülere yazdığı mektuplarını teslim etti ve bizleri çok özleyeceğini belirtti. Bundan sonra da bizlere mektup yazacağını belirtti. Dış etkinliklerde çocuklarla voleybol, basketbol, futbol oynadık. İp atladık ve bol bol uçurtma uçurduk.

Konteyner kentin imkanları çok iyiydi ve geniş sahalarda oyunlar oynadığımızı gören diğer çocuklar ve bazen orada kalan insanlar da oyunlarımıza katılıyordu. Akşam "Hayat Bayram Olsa" "Sev Kardeşim" şarkılarıyla el ele oynadık. Teleskopa bakmaya doyamıyordu çocuklar yine. Gece deneylerinde de merak hakimdi. Işık-ayna deneyleri, sis davulu deneyi ve içi ışık dolu küre çok ilgilerini çekmişti.

Konteyner kent etkinliklerimizde programımız bitmek üzereydi. Çocuklar tekrar ne zaman geleceğimizi soruyordu. Bizlerden hatıra olarak bir şeyler almak isteyenler oldu. Ayaz kullandığım gözlüğü almak istediğini söyledi ve hepimizi güldürdü. Mektup yazıp yollamak isteyenler için bir "Posta Kutusu" oluşturduk ve her zaman mektup yazarak bizlere ulaşabileceklerini vurguladık.

Samandağ'da da elimizden geldiğince çocukları İlkyar ile tanıştırdık. Etkinlik ortamımızı kendimiz seçtik ve çocukları oraya çağırdık. Çocuklar çok kısa sürede birbirlerine haber vererek topluştular. Kimi çocuklar velileri ile gelmişti. Çocuklara nerelerden geldiğimizi ve neler yaptıklarımızı anlattıktan sonra etkinliklere başladık. Çivi ile tanışma gerçekleşti önce. Sonra Fizik/Fen etkinliğini izledi çocuklar. Serhat'ın sorularına çocukların cevap verme isteği vardı ve odakta hep

İlgili bakışlar vardı. İlk kez gördükleri bu eğlenceli deneylerin kendilerinde bıraktığı ve yüzlerine kolayca yansıyan memnuniyetler vardı.

Elektrik konusu üzerine soru olmuştu ve 1. sınıfa giden Musa'nın babasının elektrik ile olan olumsuz bir anısını paylaşması bizleri şaşırttı. Esra Naz'ın kimya deneyleri de büyük ilgi gördü herkes tarafından. Deneyler bittikten sonra sıcak sıvı dolu

tüp deneyinin eline dökülmesi bizleri telaşlandırdı. Çocuklara kitap ve dergi dağıttık her yerde olduğu gibi. Yanımıza gelip teşekkür ettiler ve bizlere sarılmak istediler.

Ankara'ya doğru yola çıkma zamanımız gelmişti. Teker döner dönmez bir hüznün kaplıyor hepimizi. O kadar çok alışmış ve bağlanmıştık ki pırıl pırıl çocuklara. Uzaklaşmak ve ardında kocaman özlemleri bırakacak olmak gerçekten çok zordu.

İzlenimlerimizi paylaştık birbirimizle yol boyunca. Kaptanımız dahil hepimiz duygusal anlamada çok etkilenmiştik ve duygu titreşimleri çok yüksek bir dönüş yolculuğu olmuştu. Çok kıymetli Tülin hocamızın henüz 10 yaşındaki kızı Özüm'ün Meraklı Bilim Elçileri için bazen harçlığını biriktirip MBE'lere çeşitli kırtasiye malzemeleri alması ve MBE'ler için hazırlanan malzemelerde gerek fikir olarak gerek de hazırlık olarak çok hevesli olmasına dair proje dönüşünde bizlerle bir anı paylaşmıştı Şebnem hanım ve bunu duyunca hepimiz çok duygulanmıştık.

MBE'lerin elçilikleri yolculuğunda duyarlılığıyla önemli bir rol oynayan Özüm ile tanışabilmeyi çok istemiştik. Umarım en kısa zamanda tanışma fırsatı yakalarız. İlkyar o kadar harika bir aile ki belki Özüm'ün anısına benzer çok hikâye var ama biz duymuyoruz ya da çok sonradan öğreniyoruz. Bu ailede sevgi, saygı, samimiyet, başkaları için de bir şeyler yapma, çalışma, yardımlaşma, güven gibi çok önemli değerler var gerçekten ve içine girer girmez bunları fazlasıyla hissediyorsunuz.

Çok kıymetli arkadaşlara sahip oluyor insan İlkyar'da ve yıllar sonra karşılaşılsa bile o samimiyet hiç kaybolmamış gibi taptaze hissedebiliyorsunuz ve bu da insana hayatta büyük bir güç veriyor. İyi ki bu harika ailede projelere katılabiliyorum ve elimden geldiğince çocukların bu harika aileyi tanımasını için çaba harcıyorum. İyi

ki İlkyar Vakfı kurulmuş, iyi ki topluma hizmet, ülkemize hizmet anlamında çok önemli bir rol üstleniyor İlkyar.

Çocuklardan uzak kalmak hepimizde benzer hisleri ortaya çıkarmıştı. Uzak kalmanın verdiği can sıkıntısı hepimizde hakimdi. 1 hafta boyunca öyle güzel anılarımız olmuştu ki bu anıları unutmak kolay değil.

İlayda'nın "Sizler geldikten sonra ilk kez konteyner dışına çıkıp aktivitelere katıldım" deyişini,

Misafirhaneye giderken veya yolda yürürken bizleri görür görmez selam verip el sallamalarını,

Oturdukları konteynerlere davet edip oturdukları yerleri görmemizi ve çay, kahve ikram etme konusunda çok ısrar etmelerini,

Nezahat'ın anonsları beklemeden "Tekrar ne zaman etkinlik başlayacak?" sorularını,

Hediye olarak dağıttığımız kitap ve dergileri aldıktan sonra çocukların içten teşekkür edişlerini,

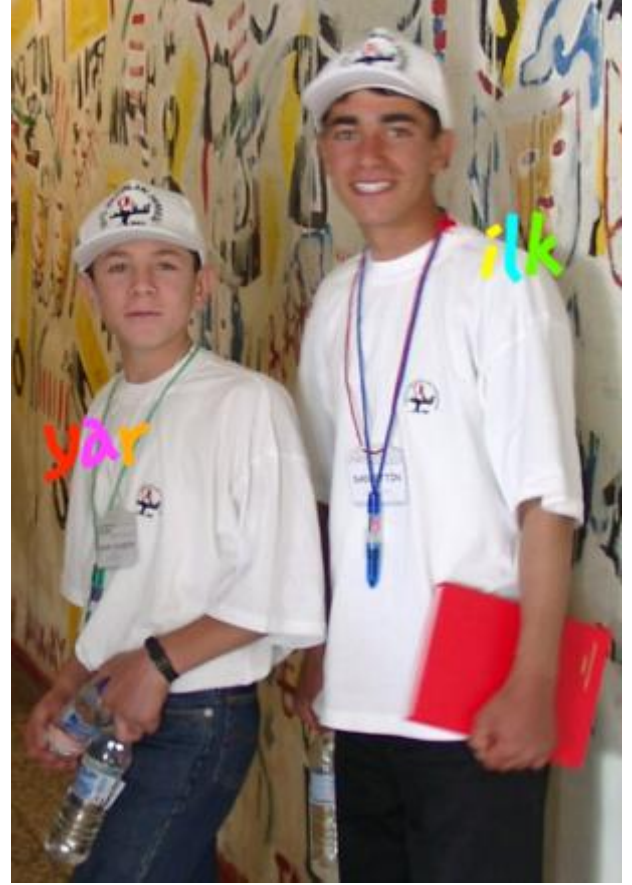
"Bizler uzun yıllar buradayız, yine gelecek misiniz?" sorularını nasıl unutabilirim ki...

Esra Naz'ın ve Serhat'ın yıllar süren proje deneyimlerini, etkinliklere dair önemli açıklayıcı bilgiler içeren sunumlarını ve muhteşem enerjilerini,

Elif ve Ali'nin henüz ilk projeleri olmasına rağmen ellerinden geldiğince daha fazla çocuğa ulaşmak için girdikleri gayretleri, topaç yapmak isteyen hiçbir çocuğu geri çevirmeyip aralıksız uzun saatler atölyede harcadıkları zamanı,

Şebnem hanımın İlkyar'ı yakın zamanda tanınmasına rağmen Koç Grubundan gelen yöneticilere İlkyar'ın neler yaptığı ile ilgili verdiği önemli bilgileri,

Gizem'in vakıf ve dernek temsilcileri ile sürekli iletişim içinde olmasını, anonsların yapılmasındaki önemli rolünü,

Seda'nın tam da yardıma ihtiyaç duyduğumuz bir anda karşımızda belirmesini, elinden geldiğince uzun bir süre bizlere verdiği desteği,

Kaptanımız Barbaros Bey'in elinden geldiğince kent sakinlerinin nabzını tutuşunu, alt yapı eksikliklerini hemencecik giderişini ve proje dönüşü yaptığı o uzun duygusal konuşmayı nasıl unutabilirim ki,

Projenin iyi ve verimli geçmesi için erkenden hazırlıklara başlayan Dilek hanımın, Melek hanımın, Ayten hanımın, Selma hanımın ve Emine hanımın arka planda sürekli çalışıp verdiği emekleri,

Depoda etkinlik kutularının ve atölyeler için gerekli malzemelerin hazırlığı için uzun süreler emek veren Haktan'ın çabalarını ve proje devam ederken bizlere yardımcı olabilecek etkinlik içeriklerini paylaşmasını,

Depoda, İlkyar merkezde çocukların daha çok öğrenmesi ve eğlenmesi için çok önemli hazırlıklar yapan fedakâr gönüllülerin emeklerini,

Projelerde çocuklara yumuşacık, sevgi dolu bakışları ile çocukların bilimi sevmesi için sürekli koşturan, İlkyar'ı İlkyar yapan gönüllülerimizin çabalarını,

Projelere gidip daha çok çocuğa ulaşabilmemizi sağlayan Erden Eruç, Levent Bey, ismini bilmediğim iş insanları, akademisyen, öğretmen, ev hanımı, öğrenci, çocuk, genç destekçilerimizin, bağışçılarımızın sundukları imkânları ve bu harika ailenin daha çok büyümesi için çabalayan kıymetli insanları unutmak mümkün değil.

İçinden geçtiğimiz zor zamanlarda yanımıza kadar gelip elimizden tuttuğun için, unutamayacağımız günler yaşattığın için ve her zaman yanımızda olduğumuzu hissettirdiğin için binlerce kez teşekkürler İLKYAR.

Mehmet Bozoğlan